

Kazatel: Josef Hurta

Písňe: 518, 525, 526, 510, 374, 515

Čtení: Oz 10, 1 – 8

Text: L 23, 26 – 39 *Když jej odváděli, zastavili nějakého Šimona z Kyrény, který šel z pole, a vložili na něho kříž, aby jej nesl za Ježíšem. Za ním šel veliký zástup lidu; ženy nad ním nařikaly a oplakávaly ho. Ježíš se k nim obrátil a řekl: "Dcery jeruzalémské, nade mnou neplačte! Plačte nad sebou a svými dětmi; hle, přicházejí dny, kdy budou říkat: 'Blaze neplodným, blaze těm, které nikdy nerodily a nekojily!' Tehdy řeknou horám: Padněte na nás, a pahrbkům: Přiryjte nás! Neboť děje-li se toto se zeleným stromem, co se stane se suchým?" Spolu s ním byli vedeni na smrt ještě dva zločinci. Když přišli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali jej i ty zločince, jednoho po jeho pravici a druhého po levici. Ježíš řekl: "Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí." O jeho šaty se rozdělili losem. Lid stál a díval se. Členové rady se mu vysmívali a říkali: "Jiné zachránil, ať zachráni sám sebe, je-li Mesiáš, ten vyvolený Boží." Posmívali se mu i vojáci; chodili k němu a podávali mu ocet a říkali: "Když jsi židovský král, zachraň sám sebe." Nad ním byl nápis písmem řeckým, latinským a hebrejským: "Toto je král Židů." Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: "Jsi-li Mesiáš, zachraň sebe i nás!"*

Satan na poušti pokouší Krista slovy: „Jsi-li Mesiáš, učin, ať jsou z těchto kamenů chleby. Jsi-li Mesiáš, skoč dolů a nic se ti nestane.“ A protože v duchovním světě se časy, místa a výjevy prolínají, tak totéž satanovo pokušení zní zároveň z úst členů židovské rady, vojáků nebo z úst zločince na kříži: „Jsi-li Mesiáš, sestup z kříže. Jsi-li Mesiáš, zachraň sám sebe. Jsi-li Mesiáš, zachraň sebe i nás!“ A bezmocný Kristus přitom visí přikován ke kříži a nemůže udělat vůbec nic. Žízní. Cítí opuštěnost samotným Bohem. Jako bezmocný člověk, upoutaný na své lůžko. To jsi Mesiáš? To jsi věřící člověk? To jsi křesťan?

Nad Ježíšem visí nápis: „Toto je král Židů“ Je to Pilátův ironický vtip. Židy to uráží a chtějí po Pilátovi, aby nápis opravil na „vydával se za židovského krále“. Nechtějí být zesměšněni tím, že mají takového krále, který se nechá ukřižovat, který trpí a který působí tak bezmocně. Proto říkají: „Nemáme krále!“ Stydí se za něho. My chceme krále mocného, který je všemohoucí, který zachráni sebe i nás. Dokonce by nám nevadilo, kdy by zachránil hlavně sám sebe, pokud by z toho něco káplo i nám. Nevadí nám takoví vládcové, kteří myslí hlavně na sebe, jen když nám ze svého bohatství a slávy něco málo dají. Chtěli bychom krále slavného, abychom se i my s ním svezli na vlně jeho popularity. Abychom se jím mohli pochlubit mezi přáteli a sklízeli za to obdiv. Podívejte, jakého krále si zvolil náš národ! Krista krále. On je na naší straně. Podívejte v jakého mocného Boha věříme! Všichni nám ho závidí! My prostě nechceme za svoji víru sklízet jen útrpný pošklebek, vzbuzovat ve světě lítost a mít nálepku slabomyslných bláznů pro Krista. Jenomže Kristus, když je bičován, visí na kříži a umírá, stydíme se za něj, klopíme zrak, stojíme a mlčíme.

Všichni jeho přátelé stojí opodál, i ženy, které Ježíše doprovázely z Galileje. Čteme: Lid stál a díval se. Díval se na bezmocnost Boží. Jedni se posmívají, druzí se stydí, třetí odcházejí bijíce se do prsou. A ve vzduchu visí otázka: Co nás teď čeká? Neboť děje-li se toto se zeleným stromem, co se stane se suchým? Co bude s našimi dětmi? Přicházejí dny, kdy budeme říkat: 'Blaze neplodným, blaze těm, které nikdy nerodily a nekojily!' Zbývá snad jen říci horám: Padněte na nás, a pahrbkům: Přiryjte nás!. To předpovídal už prorok Ozeáš, když napsal: „Teď říkají: Nemáme krále!“ Nebojíme se Hospodina.“

Ale pak se budou třást strachem a říkat horám: „Přikryjte nás!“ a pahorkům: „Padněte na nás!“ Ježíš právě toto slovo připomíná ženám, které ho doprovázejí na křížové cestě. Modlete se za své děti. Neplačte, že křížují vašeho Pána, ale že ho křížují vaše děti. Že vy, lidé, svého krále odmítáte, křížujete, a pak sami propadáte zoufalství, protože se děsíte, co bude s tímto pokolením, s tímto světem, světem plným válek a násilí, plným hříchu, teroru, bolesti a smrti.

Co tedy máme dělat, když vidíme, jak Kristus umírá a lidé se mu pro jeho bezmoc jen pošklebují? Máme jít a bránit jej? A když nepřátelé učiní z Krista pouhou karikaturu máme tasit meč jako Petr, abychom jím ve strachu šermovali kolem sebe? Pak už nám nikdo nebude naslouchat, když utneme všechn dialog jako jeden z učedníků, když napadl veleknězova sluhu a ut'al mu pravé ucho. Ježíš tehdy řekl: "Přestaňte s tím." Dotkl se jeho ucha a uzdravil ho. Obrana Krista, obrana křesťanství, obrana křesťanských hodnot nemá cenu, pokud podlehneme pokušení za tímto účelem posvětit d'ábelské prostředky. Ježíš své nepřátele neporáží, ale léčí je.

A tak pamatujme, že Ježíš nám nikdy nebude vyčítat, že jsme ho dost nebránili, že jsme se dost nezasazovali o jeho pravdu, že jsme se ho v tomto světě málo zastávali. Vždyť Kristus nepotřebuje naše zastání, naši obranu a ochranu. Jediná výčitka, kterou Ježíš vznáší vůči svým učedníkům je zcela jiného druhu. A sice když říká: „To jste nemohli jedinou hodinu bdít se mnou? Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení.“ V čem je to pokušení? To předvádí Petr, když brání Kristu, aby šel cestou utrpení. Ježíš ho v té chvíli nazve satanem, který mu stojí v cestě. Opět to duchovní prolnutí místa a času, kdy se pokušitelem na poušti stává sám Petr, vzor všech budoucích papežů.

Bdít s Kristem, to je náš úkol. Ne šermovat mečem, byt' by to byl meč Ducha svatého, jímž jest slovo Boží. Nýbrž bdít a modlit se, abychom my sami nepodlehli pokušení, bránit Krista ohněm a mečem, abychom si nechtěli víru usnadnit, nechtěli si nadělat z kamenů chleby, vrhat se po hlavě do hlubin a sklánět se před satanem v touze získat pro Krista všechna království světa.

Jsou totiž chvíle v životě, kdy nám opravdu nezbývá, než bezmocně stát a dívat se. A snad v té chvíli něco pochopíme. Snad zakusíme mocnou sílu Kristovy slabosti. A snad uvidíme i něco, co v té chvíli ještě vidět není. Uprostřed černé tmy, rozprostřené nad celou zemí, jen s vírou nepatrnou jako zrnko hořčice, možná zaslechneme tiché dunění valícího se kamene a přes roztrženou chrámovou oponu zahlédneme svítání nedělního rána.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, říkáme ti Pane, přestože se nám jevíš spíše jako trpící služebník. Kéž tebou nepohrdáme, když nesestoupíš z kříže a jen bezmocně visíš spolu s námi vedle křížů našich.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, ty, který jsi zakusil lidskou krutost, stůj při těch, kdo jsou vystaveni týrání, trpí násilí a nemohou se bránit. Modlíme se za lidi, ale i státy a národy, které byly napadeny a nepřítel je drtí. Smiluj se nad každým jednotlivým člověkem, který se v tom válečném běsnění ztrácí jako pouhé číslo v počtu obětí. Modlíme se za mír, smíření a odpuštění. Přimlouváme se za nejen za oběti násilí, ale i za všechny násilníky, abys je zastavil na jejich cestě zla. Modlíme se za lidi, kteří přivykli kriminálnímu způsobu života a jejichž svědomí otupělo. Prosíme, i dnes konej zázraky obrácení, znovuzrození a Duchem svatým ved' lidi k pokání a změně smýšlení. Modlíme se za spásu všeho stvoření, které pod lidským hříchem sténá a volá po vysvobození. A procházíme-li údolím stínu smrti, dej nám zahlédnout světlo tvého vzkříšení. Amen.*